

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/99/2020
Identifikačné číslo spisu:	7506206910
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7506206910.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu U., bytom v L., zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Čechovou, so sídlom v Košiciach, Štúrova 7 proti žalovanému U., bytom v W., zastúpenému advokátom JUDr. Dušanom Antolom, so sídlom v Košiciach, Krivá 23, o zaplatenie 2 487,78 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 6C/231/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. októbra 2014, sp. zn. 1Co/30/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí tretím) zo 06. novembra 2013, č. k. 6C/231/2006-385 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 487,78 € s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 2 487,78 € od 15. decembra 2005 do zaplatenia, všetko do troch dní

od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 7% ročne zo sumy 2 487,78 € od 15. decembra 2005 do zaplatenia zamietol.

Vo výroku III. vyslovil, že o trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 37 ods. 1, § 41, § 44

ods. 1, § 517 ods. 1 a ods. 2, § 631, § 634 ods. 1 a ods. 2, § 652 ods. 1 a ods. 2, § 632 až § 643, § 652 až § 656 Občianskeho zákonníka, § 3, § 10a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

Súd konštatoval, že podstatnými náležitosťami zmluvy o oprave veci, ktorá nemá predpísanú formu, sú dohoda o predmete opravy a dohoda o odplatnosti opravy. Dohoda o výške ceny opravy nie je podstatnou náležitosťou zmluvy. Uviedol, že v prípade, ak výška ceny opravy nebola určená dohodou, ani stanovená cenovým predpisom, je objednávateľ povinný zaplatiť primeranú cenu podľa § 634 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľnú opravu v čase uzavretia zmluvy. Súd mal za preukázané, že žalobca

ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzavreli v máji 2005 v ústnej forme zmluvu o oprave vecí, na základe ktorej sa žalobca zaviazal vykonať opravu haváriu poškodeného motorového vozidla vo vlastníctve žalovaného a žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi cenu za opravu. Žalovaný poskytol žalobcovi preddavok vo výške 3 319,39 €. Súd dospel k záveru, že medzi stranami nebola platne uzavretá dohoda o výške ceny opravy vozidla, pričom otázka ceny opravy motorového vozidla je otázkou odbornou. Znaleckým dokazovaním bolo zistené, že primeraná cena opravy vozidla je 6 513,64 až 6 728,71 €. Keďže žalovaný uhradil preddavok v sume 3 319,39 €, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom opravy sumu

2 487,78 € vyúčtovanú faktúrou č. 236/2005 z 30. novembra 2005, keďže žalobcom požadovaná cena opravy 5 807,17 € neprevyšuje znaleckým dokazovaním zistenú primeranú cenu opravy vozidla. Nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením ceny za opravu, súd mu uložil povinnosť zaplatiť aj stanovený úrok z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 2 487,78 € od 15. decembra 2005 do zaplatenia, pričom v prevyšujúcej časti uplatnený úrok z omeškania zamietol. Pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. októbra 2014, sp. zn. 1Co/30/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach odkázal. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav vecí, ak dospel k záveru, že medzi stranami nebola platne uzavretá dohoda o výške ceny opravy vozidla, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi primeranú cenu opravy, vychádzajúc zo znaleckých posudkov. Ani v priebehu odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré aplikoval súd prvej inštancie poukázal a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky vznesené žalovaným. V súlade s § 224 ods. 4 O.s.p. vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dňa 01. februára 2015 na okresný súd dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. (Občiansky súdny poriadok účinný do 01. júla 2016, ďalej len „O.s.p.“). Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), pretože rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Zároveň namietal, že súdy nižšej inštancie vôbec nezisťovali skutočnosti nevyhnutné pre správne posúdenie vecí, nesprávne vyhodnotili dôkazy, nevykonali navrhnuté dôkazy, ako aj, že súdy dospeli k nesprávnemu právnenému posúdeniu vecí. Navrhoval, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalovaného za nedôvodné a navrhoval, aby ho dovolací súd zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, platného a účinného od 01. júla 2016, ďalej len „CSP“), na ktorý bola vec predložená na rozhodnutie 26. marca 2020, t. j. po piatich rokoch od podania dovolania, po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená advokátom, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5.1. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, uskutočnení dovolacieho prieskumu a vydaní (pre dovolateľa) priaznivého rozhodnutia.

5.2. Dovolanie podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého

dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

5.3. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

5.4. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 5.2., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP).

V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní, sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, (ďalej len „ústavný súd“), sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

6. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

7. Dovolaním žalovaného je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platilo, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. bolo dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku,

že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

7.1. V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva. Dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu je objektívne neprípustné, pretože dovolanie nesmeruje proti výroku, proti ktorému bolo dovolanie prípustné podľa § 238 O.s.p. Dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8. V danej veci by preto dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala

možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nebol predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., bolo možné ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým bolo inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nebol významný subjektívny názor účastníka konania, tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

8.1. Dovolať procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

9. Žalovaný namietal, že mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania. O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. išlo v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

10. Žalovaný v dovolaní namietanú vadu konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie zakladajúcim ich nepreskúmateľnosť. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

11. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolaťom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp. zn. 3MCdo/16/2008 a 6Cdo/84/2010, 5MCdo/10/2010, 3Cdo/166/2012, 4Cdo/107/2011).

12. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

13. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v

odôvodnení iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalovaný mal na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p.

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nepovažovala vtedajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu, sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/251/2012, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012.

17. Dovolateľ v dovolaní taktiež namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

18. Dovolateľ v dovolaní zároveň namietal, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie vecí je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho bolo možné uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie vecí ale prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania, preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

19. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie žalovaného tak nevyvolalo do 30. júna 2016 účinok sledovaný dovolaním (možnosť uskutočniť meritórny dovolací

prieskum), ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

20. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.